

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: Y. Y., nar. xx. x. xxxx, st. přísl. Alžírská demokratická lidová republika
Právně zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem, se sídlem Praha 4, Dědinova 2011/19, pobočka pro doručování: V Túních 11, Praha 2

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 12. 5. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2021, č. j. OAM-77/ZA-ZA11-LE26-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 2. 2. 2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR). Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů a řízení podle ustanovení § 25 písm. i)

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zákonu o azylu zastavil. Rozhodnutí odůvodnil tím, že se jedná o opakovanou žádost, k níž žalobce dne 17. 2. 2021 mj. sdělil, že sympatizuje s Hnutím za autonomii Kabýlie, nikdy nebyl členem tohoto hnutí ani jiné politické strany. Je svobodný, bezdětný, zdravý. Když o azyl žádal poprvé, bál se mluvit o tom, že v blízkosti jeho domova, v horách, kde pásł rodinné stádo krav, potkával teroristy, kteří se jej vyptávali na osobní věci a víru, o níž jim lhal, časem po něm chtěli různé služby, jež ze strachu neodmítl, např. jim dobíjel kredit na telefonech. V horách byli i vojáci, kteří se jej vyptávali, zda se potkává s teroristy, byl nucen lhát oběma stranám. V případě návratu do vlasti se bál o život, neboť kdyby se armáda dozvěděla, že dobíjel teroristům karty na mobilech, byl by zadržen. Teroristé po něm mj. chtěli informace o vojenském přístavu a vojenských tajemstvích, neboť v tomto přístavu pracoval v kasárnách, pochopil, že časem budou chtít ještě více informací, čehož se bál. Toto jsou veškeré důvody, pro něž žádá o azyl, a které v předchozí žádosti neuvedl, bál se o nich mluvit, neboť mu bylo správním orgánem řečeno, že si ověří správnost toho, co říkal a myslel si, že správním orgánem se v té souvislosti bude ptát např. alžírské ambasády a v případě návratu do vlasti by byl ihned zadržen. Kromě toho nebyl správním orgánem poučen, že je povinen uvést všechny důvody podané žádosti. Správním orgánem při posouzení žádosti vycházel především z výpovědi žalobce učiněných v průběhu tohoto i předchozího azylového řízení, dále např. z informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Alžírsku, konkrétně ze zprávy Ministerstva zahraničí USA a dodržování lidských práv v Alžírsku ze dne 11. 3. 2020 a ze zpráv ČTK

2. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhá v pořadí. K osobě žalobce bylo zjištěno, že byl v ČR pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Třebíči, sp. zn. 13 T 1/2020 ze dne 26. 8. 2020 pro spáchání úmyslného trestného činu výtržnictví k trestu vyhoštění na dobu dvou let, přičemž rozsudek byl následně potvrzen rozhodnutím Krajského soudu v Brně sp. zn. 3 To 399/2020 ze dne 13. 1. 2021.
3. K průběhu správního řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany žalovaný uvedl, že za důvod své žádosti označil obavu z postihu kvůli podpoře Hnutí za autonomii Kabýlie, přičemž zmínil i údajný náboženský útisk, nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce byl či mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování, či že by mu hrozila vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, když neprokázal, že v jeho případě nelze Alžírsko považovat za bezpečnou zemi původu. Připomněl, že svoji argumentaci v rámci správního řízení o předchozí žádosti žalobce zároveň náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce co do obecné bezpečnostní a policejní situace v Alžírsku, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu žalobce, a následně rozhodl o zamítnutí žádosti žalobce pro její zjevnou nedůvodnost dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, přičemž toto rozhodnutí bylo potvrzeno příslušnými odvolacími soudy.
4. K důvodům uvedeným v opakované žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 17. 2. 2021 žalovaný konstatoval, že žalobce neuvádí již naprosto žádné z důvodů, jež zmiňoval ve své předchozí žádosti a místo nich tvrdí, že se obává možného ohrožení ze strany teroristů, pokud by s nimi odmítl nadále spolupracovat či ohrožení ze strany armády, pokud by vyšla najevo jeho spolupráce s teroristy v minulosti. Z jeho výpovědi přitom vyplývá, že k potížím, jež měl mít s teroristy a tedy i k možnosti na ně navazujících problémů s armádou došlo během jeho pobytu ve vlasti před příjezdem do ČR a je evidentní, že si těchto možných potíží byl vědom již v době, kdy podal svoji první žádost o mezinárodní

ochranu. Žalovaný novou výpověď žalobce považuje za zcela nevěrohodnou na základě extrémních rozporů mezi výpověďmi žalobce v tomto a minulém řízení. Žalobce byl přitom prokazatelně poučen nejen o tom, že je povinen správnímu orgánu poskytovat součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ale i o tom, že správní orgán bude dbát na ochranu jeho osobních údajů především ve vztahu ke státním orgánům země jeho původu, což je v jasném rozporu s tvrzeními žalobce. Zároveň byl žalobce opakovaně dotázán na komplexnost jeho tvrzení a byl mu dán dostatečný prostor k představení případných dalších důvodů jeho žádosti, přesto je neuvedl a ani se neobjevily žádné nové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím a řízení, a jež svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů, či že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný dále poukázal na konkrétní rozpory ve výpovědích žalobce v řízení o současné a minulé žádosti s tím, že v současném řízení žalobce původně tvrzené skutečnosti popisuje naprosto odlišně. Poukázal na to, že žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany jen několik dní poté, co byla odmítnuta jeho kasační stížnost a bylo tak potvrzeno rozhodnutí správního orgánu o jeho předchozí žádosti a poté, co byl potvrzen odvolacím soudem jemu uložený trest vyhoštění na dva roky. Žalovaný má proto důvodné podezření, že žalobce svoji žádost podal pouze za účelem legalizace svého dalšího pobytu v ČR.

5. Žalovaný z uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a téhož zákona. Na základě uvedeného žalovaný dospěl k závěru o naplnění podmínek ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu, a řízení o opakované žádosti žalobce žalobou napadeným rozhodnutím zastavil.

II.

Žaloba

6. Žalobce namítal, že žalovaný pochybil tím, že se žalobcem neprovedl pohovor ke zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nedal mu možnost tvrzené rozpory vysvětlit či odstranit a uplatnit nové skutečnosti, nepoučil ho ani o případných vadách žádosti, čímž byl žalobce zkrácen na svých procesních právech. K zastavení správního řízení došlo předčasně a je zjevné, že postup žalovaného je nezákonný. Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise. Žalobce se nemá kam vrátit, v Alžírsku by se ocitl jako cizinec bez přístřeší, nemá zde nikoho, kdo by mu poskytl pomoc a ochranu. Na území České republiky se asimiloval, integroval, má zde vytvořeno kvalitní rodinné a sociální zázemí. Žalovaný si neopatřil aktuální informace o situaci v zemi původu ani v rámci nezbytného individuálního posouzení případu žalobce, který tvrdí, že je možné se důvodně domnívat, že by byl v zemi původu znovu vystaven hrozbě vážné újmy. Žalovaný nedal žalobci šanci žádost upřesnit a doplnit ji, jeho závěr není podložen důkazy, je spekulativní. Měl si opatřit aktuální zprávy mezinárodních organizací o bezpečnostní situaci v zemi a informace vycházející z objektivních zdrojů, avšak aniž by si je opatřil a žalobce vyslechl, tendenčně konstatoval v neprospěch žalobce, že jsou jeho tvrzení nevěrohodná. Tímto postupem byl žalobce zkrácen na právu na

spravedlivý proces a důsledkem toho je rozhodnutí nesprávné a nepřezkoumatelné. Má psychické potíže a při pomyslení na návrat se neúnosně bojí, neboť jím bude ohrožen na životě, státní orgány mu nejsou schopny zajistit účinnou pomoc, bezpečnost ani důstojný život. Odkázal na obsah rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, v němž je konstatováno, že smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, jež by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a jež nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení s tím, že zpravidla se může jednat o skutečnosti, k nimž došlo během času, např. o změnu situace v zemi původu či změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. Žalobce dále poukázal na to, že mu bylo možno udělit i doplňkovou ochranu, neboť mu v zemi původu hrozí ztráta lidské důstojnosti, ponižující zacházení, ev. bída spojené se životem na ulici a skrýváním se a dále poukázal na těžkou ekonomickou situaci v zemi původu představující důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a neprovedl všechna potřebná šetření k objasnění všech okolností rozhodných pro posouzení věci a vycházel z informací, jež nejsou aktuální a úplně neodrážejí skutečný stav porušování základních práv a svobod v zemi.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Ve vyjádření k žalobě dne 29. 6. 2021 žalovaný konstatoval, že žalobce ve své opakované (druhé) žádosti o mezinárodní ochranu neuvádí naprosto žádné z důvodů, jež zmiňoval ve své předchozí žádosti a místo nich uvádí důvody zcela odlišné spočívající v obavách z možného ohrožení teroristy či armádou, přičemž z jeho výpovědi vyplývá, že k potížím, jež měl mít s teroristy a tedy i k možnosti na ně navazujících problémů s armádou, došlo během jeho pobytu ve vlasti před příjezdem do ČR a je tedy evidentní, že si těchto možných potíží byl vědom již v době, kdy podal svoji první žádost o mezinárodní ochranu, kdy však tyto důvody neuvedl. Žalovaný proto považuje výpověď žalobce na základě extrémních rozporů mezi výpověďmi v tomto a minulém řízení za zcela nevěrohodnou. Žalobce neuvedl žádnou relevantní novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, jež by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodu odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti a z tohoto důvodu má žalovaný zato, že neporušil ustanovení zákona o azylu či správního řádu a že by v té souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné či že by žalobce byl na svých právech zkrácen. Žalovaný během řízení shromáždil aktuální podklady ohledně politickém bezpečnostní a lidskoprávní situace v Alžírsku a na základě nich a na základě obecně známých skutečností došel k závěru, že v Alžírsku nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce o mezinárodní ochranu, tedy od listopadu 2019 k žádné změně, jež by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a jež by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či že by mu hrozila vážná újma podle § 14 a zákona o azylu. Za účelovou považuje námitku žalobce, že v předchozím správním řízení nebylo řádně tlumočeno, což vyplývá z obsahu spisu. S ohledem na to, že jde o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, neshledal nezbytnost provedení pohovoru ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce nevyužil možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a obstaranými informacemi, ani možnosti vyjádřit se k nim a

navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Dle žalovaného nebylo žalobou zpochybněno napadené rozhodnutí a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV.

Replika žalobce

8. V replice ze dne 16. 7. 2021 vyjádřil žalobce nesouhlas se stanoviskem žalovaného uvedeným ve vyjádření k žalobě, neboť jej považoval za nesprávné a spekulativní. Žalovaný se dle žalobce spokojil s nepodloženými domněnkami, aniž vyslechl žalobce a snažil se zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tvrzení žalovaného o neměnné situaci v Alžírsku od doby první žádosti uvedl žalobce, že situaci v zemi bylo třeba posuzovat v kontextu s tvrzeními žalobce, která nebyla vyvrácena. Pokud žalovaný Alžírsko považoval za bezpečnou zemi, jednalo se pouze o formální zprávy a tvrzení, neboť žalobce ignoroval prokazatelné a všeobecně známé porušování základních lidských práv v zemi, včetně náboženského útlaku a brutálního násilí, které je v zemi svévolně pácháno na osobách menšinového náboženského vyznání a na osobách, které veřejně volají po demokracii a na osobách prosazujících emancipaci žen. Žalobce měl pravdivě uvést důvody své druhé žádosti, které žalovaný bagatelizoval; žalovaný nezkoumal, kdy a za jakých okolností se žalobce o těchto důvodech dozvěděl. Žalobce tvrdil, že zprávy, o které se žalovaný opíral v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany v roce 2019 a na které odkazuje i nyní, jsou formální a neodpovídají skutečné situaci porušování základních lidských práv v zemi. Žalovaný se dále neměl zabývat individuálními okolnostmi projednávané věci. Žalobce se v zemi původu nemá ke komu obrátit o pomoc, nemá reálnou šanci na ochranu ani na spravedlivý soudní proces. V případě, kdy by se žalobce se svými demokratickými názory obrátil na tamní státní orgány, čekalo by ho další kruté zacházení. Argumentaci žalovaného považoval žalobce za spekulativní, jelikož žalovaný nevyvrátil pravdivost tvrzení žalobce a v takovém případě, pokud neprokáže žalovaný opak, bylo třeba z tvrzení žalobce vycházet.

V.

Posouzení věci soudem

9. Žaloba byla podána ke Krajskému soudu v Praze, jenž usnesením č. j. 48 Az 11/2021-10 ze dne 19. 5. 2021 rozhodl o postoupení věci soudu zdejšímu.
10. Žalobce požádal o nařízení jednání. V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s. soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobcích bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.
11. Ve věci bylo na žádost žalobce nařízeno jednání, z účasti na němž se následně omluvil.

VI.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba není důvodná.
13. Ze správního spisu má soud za prokázané, že v případě žalobce se jedná o opakovanou (druhou) žádost dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, jež byla podána dne 2. 2. 2021.

14. K této žádosti žalobce dne 17. 2. 2021 uvedl, že nikdy nebyl členem žádného hnutí či politické strany, sympatizuje s Hnutím za autonomii Kabýlie (MAK), je svobodný, bezdětný, zdravý. V domovské zemi pobýval pracovně 20 dní měsíčně ve městě Annabe a domů jezdil na týden či deset dnů. Jeho domov se nachází v horách. Jeho rodina vlastnila stádo krav, o něž se pomáhal starat, v horách potkával teroristy, kteří se jej ptali např. na osobní věci, co dělá, v jakou víru věří, přičemž o těchto záležitostech jim lhal. Časem po něm chtěli různé služby, ze strachu je nemohl odmítnout. Například jim dobíjel kredit na telefonech. Na horách, kde bydlel, je mnoho teroristů, jednou jej i zbili, dali mu facku a pak musel mluvit pravdu. Na horách byli i vojáci, kteří se jej vyptávali, zda se potkává s teroristy, lhal oběma stranám. Bojí se návratu do vlasti, neboť kdyby se armáda dozvěděla, že teroristům dobíjel kredit, zadrželi, byl jej. Teroristé po něm jednou chtěli popsat cestu do jiného okresu, a aby je tam dovedl, což udělal. Dále po něm chtěli informace o vojenském přístavu v Annabe týkajících se vojenských tajemství, neboť v kasárnách pracoval. Jednou po něm chtěli natáčet video a vyptávali se jej na osoby sloužící v přístavu. Pochopil, že časem budou chtít ještě více informací, čehož se bál, a proto odcestoval do Ruska. Uvedl, že toto jsou veškeré důvody, pro něž žádá o mezinárodní ochranu. V předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany je neuvedl, neboť nebyl poučen. Pracovník OAMP mu při pohovoru sdělil, že si správnost toho, co říkal, ověří, a proto se o uvedených skutečnostech bál mluvit, neboť se domníval, že se bude dotazovat např. alžírské ambasády a to by jej pak zadrželi hned na letišti po návratu do vlasti.
15. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 30. 9. 2019 a uvedl k ní, že se cítí být ve své zemi ohrožen jak z náboženských, tak i politických důvodů, neboť je sympatizantem hnutí MAK. Bydlel hlavně na vesnici, ale pracoval pro dvě firmy, pro něž cestoval jako elektromechanik v rámci celého Alžírsku, vesměs šlo o dlouhodobé pobyty, cca tři týdny někde pracoval a pak se na týden vracel domů. Alžírsko opustil z náboženských důvodů, kvůli hnutí MAK a kvůli problémům v baru, jenž vlastní jeho otec, v němž občas vypomáhal, i když měl týden volna. Je ateista, z toho důvodu to má v Alžírsku těžké, a proto předstírá, že je muslim, aby měl klid, což však nepomáhá, jednou byl napaden nožem, dostal výhrušný dopis. Obával se ortodoxní menšiny a policie v případě, že by jej přistihli při nedodržování půstu během Ramadánu. Z utlačování v souvislosti s náboženstvím měl nervové potíže a problémy se žaludkem. Jako sympatizant hnutí MAK a jako herec v divadelním spolku byl v letech 2016 až 2018 4x předveden na policii, kde byl tvrdě zbit, měl modřiny na rukou a nohou, lékařem mu byl ošetřen prst na ruce, na nějž mu šlápli botou. Strávil tam 24 až 48 hodin a následně byl odvezen daleko do krajiny, kde jej nechali bez prostředků, bylo mu vyhrožováno, byl zbit. Nemá smysl obracet se na policii. Jeho profesní a sociální postavení v Alžírsku bylo dobré, ale necítil se tam svobodný. Prohlásil, že toto jsou všechny důvody, pro něž opustil svoji vlast a pro něž žádá o udělení mezinárodní ochrany. Pohovor se žalobcem byl proveden na jeho žádost za přítomnosti tlumočnice do francouzského jazyka, přičemž žalobce prohlásil, že si s tlumočnicí bez problémů rozumí a nemá proti jejímu tlumočení žádné námítky.
16. První žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 11. 2019 č. j. OAM-440/LE-LE05-LE26-2019 zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Bylo konstatováno, že v případě žalobce lze Alžírsko považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalobcem tvrzené problémy kvůli náboženství shledal žalovaný zcela nevěrohodnými a v rozporu s realitou, když alžírská ústava garantuje mj. i svobodu

vyznání a zakazuje diskriminaci na základě vyznání. Žalobcova domněnka, že tvrzený útok nožem na jeho osobu byl nábožensky motivován je čistě hypotetická a nepodložená. Z informací o Alžírsku vyplývá, že obecně nedochází k pronásledování Kabylů ani podporovatelů hnutí MAK, za poslední roky nebyl zaznamenán žádný případ trestního stíhání členů či sympatizantů tohoto hnutí, což potvrzuje i skutečnost, že žalobce nebyl v souvislosti se svou podporou uvedeného hnutí nikdy trestán či oficiálně obviněn a stíhán. Domníval-li se, že jím tvrzená zadržení policií byla bezdůvodná, měl možnost obrátit se na příslušné orgány země původu, což neučinil. Je evidentní, že státní orgány Alžírsko o jakémkoliv případném stíhání žalobce nemají žádný zájem, vzhledem k tomu, že tento z vlasti bez jakýchkoliv problémů vycestoval. Žalovaný považoval výpověď žalobce ohledně jeho zadržení za přinejmenším značně nadsazené, ne-li zcela vymyšlené z důvodu jejich nekonkrétnosti a nekonzistentnosti, v souvislosti s čímž zmínil konkrétní tvrzení žalobce. Žalovaný proto nedospěl k závěru, že by žalobce ve své vlasti čelil pronásledování či že by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu a neprokázal, že v jeho případě nelze považovat Alžírsko za bezpečnou zemi původu.

17. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný při posuzování opakované žádosti žalobce vycházel ze shromážděných informací citovaných v napadeném rozhodnutí.
18. Opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob založený ve správním spisu je v souladu s konstatováním žalovaného v napadeném rozhodnutí, tedy, že žalovaný byl Okresním soudem Třebíč dne 26. 8. 2020 odsouzen za úmyslný trestný čin, přečin výtržnictví a bylo mu uloženo vyhoštění ve výměře 2 let.
19. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*“
20. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem z koumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“
21. Z dikce uvedeného ustanovení je poté zřejmé, že je to zejména žalobce, koho tíží břemeno tvrzení a důkazní, a kdo musí tvrdit a prokazovat, že jsou v jeho případě nové skutečnosti nebo došlo k podstatné změně okolností, které je nutno vzít v potaz, že tyto nebyly žalobci známy v době řízení o jeho předchozích žádostech či že došlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žalobce, jež by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud v rámci výše uvedeného přezkoumával, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení, tedy zda žalobce uvedl nové skutečnosti nebo podstatnou změnu okolností, které měly být vzaty v potaz a nebyly uvedeny již v předcházejících žádostech o mezinárodní ochranu, resp. zda nebyly uvedeny proto, že žalobci nebyly známy; současně s tím soud přezkoumal, zda se situace v zemi žalobce změnila natolik, aby odůvodňovala přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, resp. nové zhodnocení těchto důvodů. Důvody uváděnými žalobcem v nové žádosti se soud v souladu s rozsudkem NSS ze dne 8. 9. 2011 č. j. 7 Azs 28/2011-74 zabýval pouze z hlediska, zda mu mohly být známy již v době první žádosti a mohl je tedy uvést, či zda mu v jejich uvedení nebránily objektivní důvody spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděl či je z objektivních či legitimních subjektivních příčin nemohl uvést.

22. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný posouzením uvedených podmínek, pro něž by bylo možno opakované žádosti žalobce vyhovět, důkladně zabýval, k rozhodnutí si opatřil potřebné podklady, zabýval se skutečnostmi tvrzenými žalobcem, učinil závěry, jež jsou v souladu s výše uvedeným zákonným ustanovením, a své rozhodnutí řádně odůvodnil.
23. V první řadě soud konstatuje, že žalobce v aktuálně podané žádosti sice uvedl zcela nové skutečnosti, které dosud neuvedl, avšak nejedná se o skutečnosti, které nemohl uvést a jež bez jeho vlastního zavinění nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.
24. Ohledně povinnosti tvrdit a prokázat nové skutečnosti odkazuje soud na poučení pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany v případě opakované žádosti, založené ve správním spise, jehož se žalobci dostalo a z něhož vyplývá, že o ní byl výslovně poučen, tedy jasně plyne, že si musel být vědom svého postavení, když byl poučen o povinnosti uvádět nejen pravdivé, ale i úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
25. Žalobcovo vysvětlení, že v tomto řízení tvrzené skutečnosti neuvedl v řízení o předchozí žádosti z obavy, že je bude žalovaný ověřovat u orgánů jeho domovské země, soud neshledal věrohodným s ohledem na poučení, jež se žalobci v této souvislosti při pohovoru k jeho žádosti dostalo, tedy, že správní orgán dbá při zjišťování skutečného stavu věci na ochranu osobních údajů a to především ve vztahu ke státním orgánům země jeho původu.
26. S důvody, pro něž žalovaný dospěl k závěru, že žalobcem nově uváděné důvody jeho žádosti jsou nevěrohodné pro jejich nekonkrétnost a rozpornost, se soud ztotožňuje a v tomto směru odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí. Tato nevěrohodnost je posílena i v souvislosti s tím, že při své druhé žádosti žalobce uvedl zcela odlišné důvody než v žádosti první.
27. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že žalovaný procesně pochybil, neprovedl-li s ním pohovor, neboť zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, nevyžaduje v případech opakovaných žádostí provedení pohovoru podle § 23 tohoto zákona, přičemž ministerstvo může pohovor provést, pokud je nezbytný ke zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud by však žalobce na provedení pohovoru trval a chtěl jím odstranit rozpory ve svých tvrzeních a pochybnosti o jeho věrohodnosti, bylo by nezbytné k jeho osobní situaci přihlédnout a tento pohovor mu umožnit. (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, čj. 6 Azs 66/2017-49). Z obsahu správního spisu je však zřejmé, že žalobce provedení dalšího pohovoru nenavrl, přičemž, jak vyplývá z úředního záznamu z 1. 4. 2021, žalobce se ani nedostavil k seznámení s podklady rozhodnutí, přestože mu bylo předvolání k tomuto úkonu řádně doručeno.
28. Jak vyplývá ze shora uvedeného, není důvodná ani námitka žalobce, že si žalovaný neopatřil informace vycházející z objektivních zdrojů ohledně bezpečnostní situace v zemi původu. Žalovaný si tyto informace opatřil a bylo jimi prokázáno, že od doby předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany nedošlo v zemi původu žalobce k takové zásadní změně situace, jež by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.
29. Ohledně žalobcem citované judikatury, konkrétně rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, soud zastává názor, že je na daný případ žalobce nepřiléhavá, neboť žalobci nic nebránilo nově uvedené důvody uplatnit již během předchozího pravomocně

ukončeného řízení, neboť tyto existovaly již před jeho odchodem ze země původu, a přesto tak neučinil.

30. Zároveň soud zdůrazňuje, že aktuálně je dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, Alžírsko považováno za tzv. bezpečnou zemi původu.
31. Současně není postup žalovaného ani v rozporu s čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo azylově relevantní nebezpečí. Ostatně o tom dále svědčí rozhodnutí Krajského soudu v Brně sp. zn. 3To 399/2020 ze dne 13. 1. 2021, jímž byl potvrzen žalobci uložený trest vyhoštění na dva roky či fakt, že je Alžírsko dle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ČR považováno za bezpečnou zemi původu.
32. Nad rámec uvedeného soud ve vztahu k aplikaci § 11 odst. 4 zákona o azylu odkazuje na rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019 – 74 „*Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledalo, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klauzule pro mimořádné okolnosti, jíž zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je.*“ Nutno v tomto směru dále podotknout, že nyní žalobcem uváděné azylové důvody byly vyhodnoceny jako nedůvěryhodné, což samo vylučuje možnost k nim přihlížet dle uvedeného ustanovení.
33. Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné, neboť žalobce ve svém případě skutečně netvrdil či neprokázal žádný nový důvod nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu, když uváděl zcela nové skutečnosti a okolnosti diametrálně odlišné od těch, jež uváděl v předchozím řízení o své žádosti, ale nebylo prokázáno, že tyto v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl bez vlastního zavinění, přičemž žalovaný si pro své závěry obstaral dostatek podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 6. 9. 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně